

השאר

לפחות פעם בשבוע, ככל משפחה ישראלית הגונה, עם מתקבלת על הדעת לשקע הגיאוגרפי המכונה בשם הים מתמלאת גופת רזים, שמנים, צחורים ושזופים; דבדבויים שמרניים יותר — מטרת מצוינות לעדשת הדרכות של הובכי נוף טבעי ואנושי.

רבים נעים לעבר שפת הים בדרך הפשוטה ביותר: אוטובוס מספר אחת-עשרה. בשבילי הילדים זהו טיול מעיף — בשביל ההורים שיטה

ב וברגל

להורדת המשקל. בני הנעורים אשר משקלם ירוד גם בלי זה, טיולם בשיטת-תנועה קלה יותר ומהירה יותר: רכיבה על אופנים.

אני לדודי ודודי לי השמש זרחתה. החול רך. הים רסוב. מי צריך להתפלש במים, או להצילות חיים על גבי כסאות המרגוע? מוטב ללכת לטייל. זה הרבה יותר משעשע. הזרועות שלובות, הרוח מברדת את השערות. זה ממש שיא-הכיף.

הסמל המסחרי שעל כסא-המרגוע משווה לצללית הנערה מראה של מוצר תעשייתי אמריקאי. אולם כאשר אנו רואים אותה נוכלת כל חסם. צרנו מניעים ושיעוריות מניעים ושיעוריות

הצד השני של המטבע

בעל די חברתי, כפי שאמר אריסטו. על כן הוא מצטופף לעדר כסאות. בגדי-ים. גופות מיוזעים. אולם הילדה הקטנה אינה יודעת זו של החכם היווני: היא מבכרת את כדירות על החברה.